

DOMSTOLENS DOM
24. oktober 1995 *

I sag C-266/93,

angående en anmodning, som Bundesgerichtshof i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Bundeskartellamt

mod

Volkswagen AG,

VAG Leasing GmbH,

støttet af

VAG-Händlerbeirat eV,

intervenient,

* Processprog: tysk.

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, og af Kommissionens forordning (EØF) nr. 123/85 af 12. december 1984 om anvendelse af EØF-traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer (EFT 1985 L 15, s. 16),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene C.N. Kakouris, D.A.O. Edward og G. Hirsch samt dommerne G.F. Mancini, F.A. Schockweiler (refererende dommer), J.C. Moitinho de Almeida, P.J.G. Kapteyn, P. Jann, H. Ragnemalm og L. Sevón,

generaladvokat: G. Tesauo

justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

- Bundeskartellamt ved Vizepræsident Stefan Held

- Volkswagen AG og VAG Leasing GmbH ved advokat Rainer Bechtold, Stuttgart

- den tyske regering ved Ministerialrat Ernst Röder og Regierungsdirektor Claus-Dieter Quassowski, begge Forbundsøkonomiministeriet, som befuldmægtigede

- Det Forenede Kongerige ved Assistant Treasury Solicitor S. Lucinda Hudson, som befuldmægtiget, og Peter Goldsmith, QC

- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Bernd Langeheine, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 17. maj 1994 er afgivet mundtlige indlæg af Bundeskartellamt, af Volkswagen AG og VAG Leasing GmbH, af den tyske regering ved Vizepræsident Stefan Held, Bundeskartellamt, som befuldmægtiget, af Det Forenede Kongerige og af Kommissionen ved juridisk konsulent Götz zur Hausen, som befuldmægtiget,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 22. november 1994,

under henvisning til kendelsen af 25. januar 1995 om genåbning af den mundtlige forhandling,

efter at der i retsmødet den 31. maj 1995 er afgivet mundtlige indlæg af Bundeskartellamt, af Volkswagen AG og VAG Leasing GmbH, af den tyske regering, af Det Forenede Kongerige ved Lindsey Nicoll, Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtiget, bistået af Peter Goldsmith, og af Kommissionen ved Bernd Langeheine,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 8. juni 1995,

afsagt følgende

Dom

v.

- 1 Ved kendelse af 19. januar 1993, indgået til Domstolen den 3. maj s.å., har Bundesgerichtshof i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt en række præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, og af Kommissionens forordning (EØF) nr. 123/85 af 12. december 1984 om anvendelse af EØF-traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer (EFT 1985 L 15, s.16, herefter »forordning nr. 123/85«).

- 2 Disse spørgsmål er blevet rejst under en sag mellem Bundeskartellamt (forbundsmyndigheden for konkurrencespørgsmål) og Volkswagen AG (herefter »VAG«) og VAG Leasing GmbH (herefter »VAG Leasing«), som er et datterselskab af VAG, der driver leasing, efter at Bundeskartellamt havde givet disse selskaber påbud om at ophøre med en adfærd, som det fandt stridende mod tysk konkurrenceret.

- 3 Med en markedsandel på 28,2% i 1989 er VAG den største fabrikant af motorkøretøjer i Tyskland. Den sælger i Tyskland motorkøretøjer af mærkerne Volkswagen og Audi gennem en organisation på over 1 600 forhandlere.

- 4 Forbindelserne mellem VAG og forhandlerne er reguleret i en forhandlerkontrakt, hvorved VAG inden for et bestemt område overlader disse forhandlere salget af nye biler af mærkerne Volkswagen og Audi og reservedele hertil samt at yde kundeservice. Forhandlerne skal endvidere tilbyde visse tjenesteydelser, bl.a. den leasingvirksomhed, som inden for VAG-koncernen varetages af VAG Leasing.

- 5 VAG Leasing, som er et helejet datterselskab af VAG, har, siden det blev oprettet i 1966, udøvet sin virksomhed med bistand fra forhandlerne, navnlig på grundlag af kontrakter om eneagentur. Fra 1989 er denne ordning blevet udstrakt til at omfatte samtlige tyske forhandlere. På det nævnte tidspunkt sendte VAG og VAG Leasing nemlig disse en skrivelse vedrørende »VAG-forhandlernes agenturvirksomhed for VAG Leasing's regning«.
- 6 Ifølge denne skrivelse skulle forhandlerne afslutte leasingkontrakterne for VAG Leasing. De skulle i deres eget navn og for deres egen regning købe de pågældende køretøjer af VAG og derefter overdrage ejendomsretten hertil til VAG Leasing for den pris, som de selv havde betalt. For hver leasingaftale, som blev indgået, ville de fra VAG Leasing modtage en provision af en størrelse, der svarede til deres fortjenstmargen ved et tilsvarende salg. Efter leasingkontraktens udløb bliver køretøjet tilbagegivet til forhandlerne. De sælger køretøjet i overensstemmelse med de nærmere bestemmelser i kontrakterne og i de almindelige anvisninger. Det fremgår af forelæggelseskendelsen og af den leasinghåndbog, der er blevet udleveret til forhandlerne, at disse i dette øjemed tilbagekøber køretøjet fra VAG Leasing.
- 7 Ifølge skrivelsen skal forhandlerne endvidere yde en eksklusiv hvervnings- og agenturvirksomhed for VAG Leasing's regning. Det fremgår imidlertid af forelæggelseskendelsen, at denne eksklusivitetsklausul ikke er til hinder for, at de afslutter leasingkontrakter for et konkurrerende leasingselskab, såfremt kunden har ønsket at anvende dette eller er blevet henvist til dem af et sådant selskab.
- 8 Det blev endelig anført i skrivelsen, at indarbejdelsen af VAG Leasing i VAG's forhandlersystem nødvendigvis ville medføre, at der opstod direkte juridiske forbindelser mellem VAG Leasing og VAG-forhandlerne. Disse blev følgelig anmodet om at erklære sig indforstået med at samarbejde med VAG Leasing ved at underskrive og tilbagesende en genpart af kontrakten, der var vedlagt skrivelsen.

- 9 Leasingvirksomhed udgør 18% af VAG's omsætning i Tyskland. VAG Leasing gennemfører efter sine egne oplysninger omkring 80% af den leasing, der finder sted af køretøjer af mærkerne Volkswagen og Audi, hvilket svarer til næsten 20% af det tyske automobilleasingmarked. Omkring 400 leasingselskaber driver virksomhed på dette marked, herunder selskaber tilknyttet andre fabrikater og virksomheder tilknyttet automobilforhandlere eller store kreditinstitutter. Ifølge en undersøgelse, der er offentliggjort af et af de førende uafhængige leasingselskaber, Auto-leasing D, har de selskaber, som kontrolleres af automobilfabrikanterne, en markedsandel på 60%, og VAG Leasing er førende på dette marked.
- 10 Da Bundeskartellamt fandt, at VAG-forhandlernes eksklusive binding til VAG Leasing retsstridigt begrænsede disse forhandlernes samt de uafhængige leasingselskabers erhvervsvirksomhed, forbød det ved beslutning af 25. juli 1990 VAG og VAG Leasing at pålægge forhandlerne udelukkende at afslutte leasingkontrakter for VAG Leasing. Det forbød endvidere VAG at forbyde sine forhandlere at sælge nye motorkøretøjer til uafhængige leasingselskaber, når disse forhandlere har optrådt som mellemmand ved afslutningen af leasingkontrakterne.
- 11 Bundeskartellamt støttede sig på § 26, stk. 2, i Gesetz gegen Wettbewerbsbeschränkung (lov om forbud mod konkurrencebegrænsninger, herefter »GWB«), hvorefter virksomheder, der indtager en dominerende stilling på markedet, ikke retsstridigt — direkte eller indirekte — må udelukke en virksomhed fra forretningsforbindelser, som lignende virksomheder normalt har adgang til. Den nævnte bestemmelse indeholder samme forbud over for virksomheder, som små eller mellemstore virksomheder er afhængige af i deres egenskab af leverandører eller købere af en bestemt slags erhvervmæssige varer eller tjenesteydelser, såfremt der ikke foreligger et tilstrækkeligt antal rimelige muligheder for at henvende sig til andre virksomheder.

- 12 VAG og VAG Leasing anlagde sag ved Kammergericht, der den 15. marts 1991 ophævede Bundeskartellamt's beslutning med den begrundelse, at betingelserne i § 26, stk. 2, i GWB ikke var opfyldt. Ifølge retten har VAG og VAG Leasing ikke en dominerende stilling på bilmarkedet. Endvidere er forhandlerne ikke små eller mellemstore virksomheder. Bundeskartellamt ankede herefter til Bundesgerichtshof i form af en »Rechtsbeschwerde«.
- 13 Bundesgerichtshof fandt, at såfremt eksklusivaftalerne mellem VAG-forhandlerne og VAG Leasing er i strid med traktatens artikel 85, stk. 1, udgør de nødvendigvis en retsstridig hindring i § 26, stk. 2's forstand i GWB. Følgelig har retten først stillet spørgsmål om den nævnte traktatbestemmelses rækkevidde. Såfremt de omtvistede aftaler viser sig at være uforenelige med traktatens artikel 85, stk. 1, har Bundesgerichtshof derefter spurgt, om de ikke er fritaget i medfør af forordning nr. 123/85. Såfremt de omtvistede aftaler er forenelige med artikel 85, stk. 1, eller ganske vist er i strid med denne bestemmelse, men er fritaget i medfør af forordning nr. 123/85, har retten endelig stillet spørgsmålet, om den ene eller den anden af disse fællesskabsretlige bestemmelser er til hinder for at anvende de strengere bestemmelser i tysk konkurrenceret.
- 14 På grundlag af disse overvejelser har Bundesgerichtshof besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Den største indenlandske motorkøretøjfabrikant forbyder de indenlandske autoriserede forhandlere i sit selektive salgssystem at formidle leasingkontrakter til leasingvirksomheder — med undtagelse af virksomhedens eget leasing-selskab — eller at sælge nye motorkøretøjer til dem, når køretøjerne skal tjene

til opfyldelse af leasingkontrakter, som blev formidlet af de autoriserede forhandlere. Må det antages, at et sådant forbud og de indenlandske autoriserede forhandlers overholdelse heraf påvirker handelen mellem medlemsstater i den i EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, forudsatte betydning, eller kan en sådan påvirkning formodes at foreligge?

- 2) Omfattes den i spørgsmål 1) beskrevne adfærd af EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, når den kan påvirke handelen mellem medlemsstater?
- 3) Såfremt spørgsmål 2) besvares bekræftende: Er den i spørgsmål 1) beskrevne adfærd undtaget fra EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, i henhold til forordning (EØF) nr. 123/85?
- 4) Er de nævnte bestemmelser i fællesskabsretten til hinder for en afgørelse fra den nationale myndighed for konkurrencespørgsmål, der forbyder en adfærd, som beskrevet i spørgsmål 1)?«

- 15 Domstolen lægger til grund, at de præjudicielle spørgsmål ligesom i sag C-70/93 vedrører salg af motorkøretøjer til leasingselskaber, hvor der ikke efterfølgende skal ske en overførelse af ejendomsret til leasingtagerne.

De to første spørgsmål vedrørende anvendelsen af traktatens artikel 85, stk. 1

- 16 Med de to første spørgsmål ønsker den forelæggende ret i det væsentlige oplyst, om traktatens artikel 85, stk. 1, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den

største motorkøretøjsfabrikant i en medlemsstat pålægger alle sine forhandlere i denne stat at drive agenturvirksomhed inden for leasing udelukkende for fabrikan- tens eget leasingselskabs regning.

- 17 Efter fast retspraksis, som hviler på dom af 30. juni 1966, *Société technique minière (LTM)* (sag 56/65, Sml. 1965-1968, s. 211, org. ref.: Rec. s. 337), og af 13. juli 1966, *Consten og Grundig mod Kommissionen* (forenede sager 56/64 og 58/64, Sml. 1965-1968, s. 245, org. ref.: Rec. s. 429), kan aftaler mellem virksomheder på forskellige omsætningstrin — stadig betegnet som vertikale aftaler — være aftaler i traktatens artikel 85, stk. 1's forstand og falde ind under forbuddet i henhold til denne bestemmelse.
- 18 VAG og VAG Leasing har imidlertid anført, at de tyske VAG-forhandlere i deres egenskab af mellemmand for VAG Leasing udgør en økonomisk enhed med dem, således at kontrakterne om eneagentur ikke er omfattet af artikel 85, stk. 1, da der ikke er tale om flere virksomheder.
- 19 Dette argument må forkastes. Repræsentanter mister kun deres status som selvstændige erhvervsdrivende, såfremt de ikke bærer nogen af de risici, der er forbundet med de kontrakter, de har forhandlet for kommittenten, og fungerer som hjælpeorganer, der er integreret i kommittentens virksomhed (jf. dom af 16.12.1975, forenede sager 40/73-48/73, 50/73, 54/73, 55/73, 56/73, 111/73, 113/73 og 114/73, *Coöperative Vereniging »Suiker Unie«* m.fl., Sml. s. 1663, præmis 539). De tyske VAG-forhandlere bærer imidlertid, i det mindste delvis, de økonomiske risici, der er forbundet med den virksomhed, som de udfører for VAG Leasing's regning, idet de tilbagekøber køretøjerne fra denne efter leasingkontraktens udløb. For det andet driver de som hovederhverv i det store og hele selvstændig virksomhed med salg og service i eget navn og for egen regning.

- 20 Da kontrakterne om eneagentur, som knytter samtlige tyske VAG-forhandlere til VAG Leasing, er aftaler i traktatens artikel 85, stk. 1's forstand, skal det undersøges, om de har til formål eller til følge at begrænse konkurrencen mærkbart inden for fællesmarkedet, og om de kan påvirke handelen mellem medlemsstaterne.
- 21 For så vidt angår det konkurrencebegrænsende indhold af de omtvistede eneagenturkontrakter bemærkes først, at disse knytter sig til VAG's forhandlerkontrakter, som uden tvivl er i strid med artikel 85, stk. 1, men er fritaget i medfør af forordning nr. 123/85. Det er nemlig i deres egenskab af autoriserede VAG-forhandlere, at forhandlerne er blevet forpligtet til at blive agenter for VAG Leasing. For det første var de allerede i medfør af forhandlerkontrakterne forpligtet til at tilbyde kunderne VAG Leasing's ydelser. For det andet fremgår det udtrykkeligt af rundskrivelsen om agenturvirksohmheden vedrørende leasing, at denne har sammenhæng med forhandlernes forpligtelse i henhold til forhandlerkontrakten til på enhver mulig måde at repræsentere og fremme VAG's interesser, interesserne for de organer, der er ansvarlige for salget af VW og Audi samt interesserne for deres mærke (jf. forhandlerkontraktens § 2, nr. 6).
- 22 Det understreges endvidere, at eneagenturkontrakterne omfatter samtlige tyske VAG-forhandlere, og at disse inden for deres aftaleområde har enekoncession på salget af nye køretøjer af mærkerne Volkswagen og Audi.
- 23 Under disse omstændigheder må forbuddet mod, at forhandlerne hverver kunder og optræder som mellemmand for leasingselskaber, der konkurrerer med VAG Leasing, antages at begrænse disses adgang til at drive leasingvirksomhed med køretøjer af mærkerne Volkswagen og Audi. Disse selskaber kan nemlig ikke anvende den særlige adgang til kontakt med de potentielle kunder, som VAG-forhandlernettet udgør.

- 24 Eksklusivitetsklausulen i henhold til agenturkontrakten begrænser endvidere konkurrencen på en anden måde, idet den forhindrer VAG-forhandlerne i at opbygge en virksomhed med leasing i eget navn og for egen regning. Den begrænser herved erhvervsfriheden for nogle erhvervsdrivende, som er selvstændige i forhold til VAG, og tilsigter at integrere dem yderligere i fabrikantens salgsstrategi.
- 25 I betragtning af den lederstilling, som VAG har på det nationale marked for salg af nye biler, og som VAG Leasing har på det nationale marked for automobilleasing, må de omtvistede eneagenturkontrakter antages at have til formål eller i det mindste til følge at begrænse konkurrencen mærkbart.
- 26 Hvad endelig angår påvirkningen af handelen mellem medlemsstater bemærkes alene, at eneagenturkontrakterne omfatter samtlige tyske VAG-forhandlere. Som Domstolen flere gange har fastslået, bevirker konkurrencebegrænsninger, som strækker sig over hele en medlemsstats område, ifølge selve deres natur en styrkelse af opdelingen i nationale markeder, hvorved de hæmmer den med traktaten tilstræbte økonomiske integration (jf. dom af 11.7.1985, sag 42/84, Remia m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2545, præmis 22). De tyske VAG-forhandlere kan således hverken være mellemmand for leasingselskaber, der er etableret i andre medlemsstater, eller for egen regning indgå leasingkontrakter med forbrugere, der er hjemmehørende i andre medlemsstater.
- 27 De to første spørgsmål skal herefter besvares med, at EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den største motorkøretøjsfabrikant i en medlemsstat pålægger alle sine forhandlere i denne stat udelukkende at drive agenturvirksomhed inden for leasing for fabrikantens eget leasingselskabs regning.

Det tredje spørgsmål vedrørende forordning nr. 123/85

- 28 Med det tredje spørgsmål ønsker den nationale ret i det væsentlige oplyst, om forordning nr. 123/85 skal fortolkes således, at den deri hjemlede fritagelse omfatter den ordning, som den største motorkøretøjsfabrikant i en medlemsstat har pålagt alle sine forhandlere i denne stat, og hvorefter der udelukkende må drives agenturvirksomhed inden for leasing for fabrikantens eget leasingsselskabs regning.
- 29 I henhold til forordning nr. 123/85 finder traktatens artikel 85, stk. 1, ikke anvendelse på aftaler, hvorved leverandøren pålægger sin (autoriserede) forhandler at fremme salget af aftalevarerne i et bestemt område og forpligter sig til inden for dette område udelukkende at levere motorkøretøjer samt reservedele hertil til forhandleren (artikel 1). Fritagelsen gælder også forhandlerens forpligtelse til ikke at sælge motorkøretøjer af konkurrerende mærker (artikel 3, nr. 3) og til ikke at sælge aftalevarerne til forhandlere, der ikke indgår i salgsnettet (artikel 3, nr. 10), medmindre de blot er mellemmand, dvs. erhvervsdrivende, som handler i de endelige forbrugeres navn og for disses regning, og som har fået skriftlig fuldmagt i dette øjemed (artikel 3, nr. 11).
- 30 Derimod omhandler ingen af forordningens bestemmelser udtrykkeligt leasing. Artikel 13, som definerer de i forordningen anvendte udtryk, bestemmer blot i nr. 12, at »'forhandle' og 'sælge' omfatter andre afsætningsformer som f.eks. leasing«.
- 31 VAG og VAG Leasing har under henvisning til denne bestemmelse, sammenholdt med forordningens artikel 3, nr. 10, litra a), hvorefter fabrikanten kan forbyde sine forhandlere at levere aftalevarer til en videreforhandler, der ikke hører til salgsnet-

tet, sidestillet de uafhængige leasingselskaber med forhandlere, der ikke hører til VAG's salgsnet. Da det herefter ifølge VAG og VAG Leasing er lovligt at forbyde forhandlerne at levere til de uafhængige leasingselskaber, er det så meget mere muligt at forbyde dem at afslutte leasingkontrakter for sådanne selskaber. Følgelig er de omtvistede eneagenturkontrakter omfattet af forordning nr. 123/85.

32 Dette argument kan ikke tiltrædes.

33 Det bemærkes indledningsvis, at under hensyn til det generelle forbud mod konkurrencebegrænsende aftaler i traktatens artikel 85, stk. 1, må undtagelsesbestemmelserne i en gruppefritagelsesforordning ikke fortolkes udvidende og kan ikke fortolkes således, at forordningens virkninger udstrækkes ud over, hvad der er nødvendigt for at beskytte de interesser, som de har til formål at sikre.

34 Endvidere bemærkes, at de leasingselskaber, der ikke tilbyder option på køb, ikke kan betragtes som forhandlere af nye køretøjer, som er de eneste, der omfattes af forordning nr. 123/85, eftersom de alene indkøber biler for at tilfredsstille deres kunders efterspørgsel og ikke opretter lagre, hvorfra de forsyner en i dette øjemed fremskaffet kundekreds.

35 Endelig vedrører definitionen i artikel 13, nr. 12, således som Kommissionen med rette har understreget, alene forholdet mellem fabrikanten og forhandleren. Formålet med denne bestemmelse er nemlig at forhindre, at forhandleren omgår visse af sine kontraktmæssige forpligtelser ved at anvende leasing. Således har artikel 13, nr. 12, til formål at forhindre, at forhandleren omgår sin forpligtelse til ikke at sælge køretøjer af et andet mærke (forordningens artikel 3, nr. 3) ved at foretage

leasing af køretøjer af et konkurrerende mærke. Den sikrer ligeledes, at han overholder sin forpligtelse til ikke at drive aktiv hvervning uden for det område, han har fået tildelt (forordningens artikel 3, nr. 8), idet den er til hinder for, at han foretager leasing af aftalevarer uden for sit område. Følgelig er artikel 13, nr. 12, uden betydning for bedømmelsen af, om de uafhængige leasingselskaber er forhandlere, der står uden for salgsnettet som omhandlet i forordningens artikel 3, nr. 10, litra a).

36 Eneagenturkontrakterne kan heller ikke fritages på grundlag af forordningens artikel 3, nr. 3, i medfør af hvilken det kan pålægges forhandleren ikke at sælge nye konkurrerende motorkøretøjer. De omtvistede aftaler vedrører nemlig leasing af køretøjer af mærkerne Volkswagen og Audi, ikke køretøjer af et konkurrerende mærke.

37 Den forelæggende rets tredje spørgsmål må herefter besvares med, at forordning nr. 123/85 skal fortolkes således, at den ikke fritager den forpligtelse, som den største motorkøretøjsfabrikant i en medlemsstat har pålagt alle sine forhandlere i denne stat til udelukkende at drive agenturvirkosmhed inden for leasing for fabrikantens eget leasingselskabs regning.

Det fjerde spørgsmål vedrørende forholdet mellem Fællesskabets konkurrenceret og national konkurrenceret

38 Da det fjerde spørgsmål alene er stillet, såfremt de omtvistede eneagenturkontrakter er forenelige med artikel 85, stk. 1, eller såfremt de, selv om de strider mod denne bestemmelse, er fritaget i medfør af forordning nr. 123/85, skal det ikke behandles.

Sagens omkostninger

- 39 De udgifter, der er afholdt af den tyske regering og af Det Forenede Kongerige samt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Bundesgerichtshof ved kendelse af 19. januar 1993, for ret:

- 1) EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den største motorkøretøjsfabrikant i en medlemsstat pålægger alle sine forhandlere i denne stat udelukkende at drive agenturvirksomhed inden for leasing for fabrikantens eget leasingselskabs regning.
- 2) Kommissionens forordning (EØF) nr. 123/85 af 12. december 1984 om anvendelse af EØF-traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer skal fortolkes således, at den ikke fritager den forpligtelse, som den største motorkøretøjsfabrikant i en medlemsstat pålægger alle sine forhandlere i denne stat til udelukkende at drive agenturvirksomhed inden for leasing for fabrikantens eget leasingselskabs regning.

VOLKSWAGEN OG VAG LEASING

Rodríguez Iglesias

Kakouris

Edward

Hirsch

Mancini

Schockweiler

Moitinho de Almeida

Kapteyn

Jann

Ragnemalm

Sevón

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 24. oktober 1995.

R. Grass

G.C. Rodríguez Iglesias

Justitssekretær

Præsident